

у вигляді окремого режиму, що має особливості, які проявляються в наявності міжнародно-правового регулювання офшорної діяльності та виборі напряму її подальшої законодавчої регламентації – спрямуванні на боротьбу з офшорами або їх запровадження в Україні. Реформування спеціальних податкових режимів у бік лібералізації оподаткування може взагалі нівелювати актуальність

офшорів та необхідність їх правового регулювання нормами податкового законодавства.

Що стосується сучасного стану законодавчого регулювання офшорної діяльності, то він вказує на відсутність її законодавчого закріплення, обмежуючись лише використанням інструментів протидії офшорам, передусім у вигляді трансфертного ціноутворення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Сарана С.В., Семенко Б.М., Семенко Т.М. Спеціальні податкові режими: сучасний стан та перспективи розвитку: моногр. / за ред. С.В. Сарани. Полтава: Полтавський інститут економіки і права Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна», 2012. 170 с.
2. Сарана С.В. Офшор: спеціальний податковий режим із міжнародною ознакою. Право та управління. 2012. № 2. С. 789–805.
3. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 р. № 2755–VI // Законодавство України: база даних. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2755-17> (дата звернення: 15.11.2018).
4. Про перелік офшорних зон: постанова Кабінету Міністрів України від 23 лютого 2011 р. № 143-р // Законодавство України: база даних. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/143-2011-p> (дата звернення: 15.11.2018).
5. Про затвердження переліку держав (територій), які відповідають критеріям, установленим пп. 39.2.1.2 пп. 39.2.1 п. 39.2 ст. 39 Податкового кодексу України, та визнання таким, що втратило чинність, розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 вересня 2015 р. № 977: постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2017 р. № 1045 // Законодавство України: база даних. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1045-2017-%D0%BF#n10> (дата звернення: 15.11.2018).
6. Джох Р.В. Трансфертне ціноутворення: причини виникнення й історія розвитку правового регулювання. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юреспруденція». 2015. Вип. 15 (1). С. 101–104.
7. Бутенко Т.В., Круковська Л.М. Трансфертне ціноутворення в Україні: сучасний стан і перспективи розвитку. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Економіка і менеджмент». 2016. Вип. 15. С. 43–46.
8. Про затвердження Порядку проведення моніторингу контрольованих операцій та Порядку опитування уповноважених, посадових осіб та/або працівників платника податків з питань трансфертного ціноутворення: наказ Міністерства фінансів України від 14 серпня 2015 р. № 706 // Законодавство України: база даних. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1055-15> (дата звернення: 15.11.2018).
9. Сарана С.В. Процедуры мониторинга контролируемых операций в налоговом законодательстве Украины. *Leges et Viata*. 2017. № 5/2. С. 114–118.
10. Кучеров И.И. Теория налогов и сборов (правовые аспекты): моногр. М.: ЗАО «ЮриИнфор», 2009. 473 с.
11. Коссе Д.Д. Особливості правового режиму оподаткування суб'єктів спеціальних економічних зон в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К.: Інститут законодавства Верховної Ради України, 2007. 220 с.
12. Головін Д.В. Податково-правова характеристика офшорних зон. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 20015. № 3. С. 152–160.
13. Унінець-Ходаківська В.П. Податкова конкуренція як фактор розвитку фінансових ринків у офшорах. Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. 2015. № 1. С. 180–195.
14. Морозов С.М. Правове регулювання усунення подвійного оподаткування: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К.: Національний університет державної податкової служби України, 2010. 19 с.
15. Сарана С.В. До питання поняття спеціального податкового режиму. Фінансове право. 2011. № 4. С. 15–18.
16. Коломієць П.В. Поняття та правові аспекти спеціального податкового режиму в Україні. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія «Юридична». 2013. Вип. 1. С. 231–238.

УДК 349.22

СУБ'ЄКТИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ

SUBJECTS OF COMBATING CORRUPTION LEGAL APPEAL

Пашковський В.В., аспірант
кафедри адміністративного права

Київський університет ринкових відносин

Стаття присвячена дослідженню питання суб'єктів протидії корупційним правопорушенням в Україні; містить думки науковців у галузі адміністративного права, які надають характеристику особам, органам, установам й організаціям, які протидіють корупції; дослідження процесуального й антикорупційного законодавства, яке регулює процес протидії корупції в Україні. Наведено новели судової реформи, які сприяють посиленню протидії корупції в Україні.

Ключові слова: суб'єкти протидії корупції, антикорупційні органи, антикорупційні організації, антикорупційна діяльність, антикорупційна реформа.

Статья посвящена исследованию субъектов противодействия коррупционным правонарушениям в Украине; содержит мысли ученых в области административного права, характеризующих лица, органы, учреждения и организации, которые противодействуют коррупции. Статья содержит исследование процессуального и антикоррупционного законодательства, регулирующего процесс противодействия коррупции в Украине. Приведены новеллы судебной реформы, способствующие усилению противодействия коррупции в Украине.

Ключевые слова: субъекты противодействия коррупции, антикоррупционные органы, антикоррупционные организации, антикоррупционная деятельность, антикоррупционная реформа.

The article is devoted to the study of the issue of counteracting corruption offenses in Ukraine. The urgency of the article is due to the conduct of anticorruption reform in Ukraine, which creates new anti-corruption institutions as a result of European integration processes.

The following scientists were engaged in the study of the subjects of counteraction to corruption in Ukraine: V. Aver'yanov, L. Arkush, Yu. Bityak, B. Volzhenkin, A. Haiduk, D. Zbroda, O. Kalman, M. Kamlik, I. Koliushko, O. Kurakin, V. Popov, P. Pankratova, O. Prokhorenko, O. Tereshchuk, O. Tkachenko, K. Surkov, S. Rogulsky, V. Ustinova, M. Khavronyuk, O. Shevchenko and others.

The article contains the opinions of scholars in the field of administrative law, which describe the individuals, bodies, institutions and organizations that counteract corruption. The article contains a study of procedural and anti-corruption legislation that regulates the process of combating corruption in Ukraine. The article summarizes the judicial reform that promotes the fight against corruption in Ukraine.

The results of the article consist in the fact that in Ukraine, in accordance with the tasks, functions and powers specified in the legislative acts, carry out active state policy in the field of combating corruption, take power decisions on the development of anticorruption policy and anticorruption strategy, conduct anti-corruption expertise of legislative acts and improve anti-corruption legislation, such bodies as the President of Ukraine, the Verkhovna Rada of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, the Ministry of Justice of Ukraine. Special anti-corruption bodies are the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office, the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, and the National Agency for the Prevention of Corruption. Also, in the process of anti-corruption and judicial reform in Ukraine, the Highest Anticorruption Court of Ukraine will soon be working.

Key words: anti-corruption actors, anti-corruption bodies, anti-corruption organizations, anti-corruption activities, anti-corruption reform.

Постановка проблеми. Під час проведення Україною антикорупційної політики в результаті євроінтеграційного процесу постає необхідність досліджувати новели українського антикорупційного законодавства в частині утворення нових антикорупційних органів та характеристики їхньої діяльності, а також інших суб'єктів антикорупційної діяльності.

Україна сьогодні має розвинену та кваліфіковано складену законодавчу базу у сфері протидії корупції, але навіть такого рівня законодавча база у вищезазначеній сфері разом із розробленими програмами й інструкціями узгодження законодавства з європейськими стандартами не є гарантією ліквідації корупційних проявів у суспільстві, адже відповідна законодавча база ще має ефективно використовуватися на присікання корупційних діянь. Сьогодні в Україні, відповідно до визначених законодавчими актами завдань, функцій та повноважень, здійснюють активну державну політику у сфері протидії корупції, ухвалюють владні рішення щодо розроблення антикорупційної політики й антикорупційної стратегії, проводять антикорупційні експертизи законодавчих актів і удосконалюють антикорупційне законодавство такі органи, як: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Міністерство юстиції України. Спеціальними антикорупційними органами є Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції. У процесі антикорупційної та судової реформи в Україні скоро запрацює Вищий антикорупційний суд. Функціонування відповідних суб'єктів антикорупційної політики є актуальним для дослідження питань, адже спеціалізовані суб'єкти функціонують не так давно, тому недостатньо досліджені.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням, якому присвячена дана стаття, цікавилися такі науковці: В. Авер'янов, Л. Аркуш, Ю. Битяк, Б. Волженкін, А. Гайдук, Д. Заброта, О. Кальман, М. Камлик, І. Коліушко, О. Куракін, В. Попов, П. Панкратова, О. Прохоренко, О. Терещук, О. Ткаченко, К. Сурков, С. Рогульський, В. Устінова, М. Хавронюк, О. Шевченко й інші.

Метою статті є дослідження ознак та наведення характеристики суб'єктів протидії корупції в Україні, особливо новостворених суб'єктів, дослідження механізмів функціонування таких суб'єктів.

Виклад основного матеріалу. Проведення антикорупційної реформи разом із судовою реформою сьогодні в Україні передбачає утворення суб'єктів протидії корупції. Деякі з них функціонують вже декілька років, деякі – ще не розпочали роботу, наприклад, Вищий антикорупційний суд, тому варто дослідити мету, суть і перспективи діяльності таких суб'єктів протидії корупції.

Європейські організації, що також занепокоєні рівнем корупції в державі, розробляють правові рекомендації для України. Європейське співтовариство наполягає на вдосконаленні антикорупційного законодавства в контексті євроінтеграційних процесів. В. Баштанник зазначає, що в історії України застосовувалися різні державно-правові засоби боротьби з корупцією, як власне правові, так і організаційні, а також були періоди, коли застосовувався системний підхід [1, с. 25]. Ми погоджуємося з тим, що саме системний підхід може знизити рівень корупції в державі.

Сучасна корупція характеризується транснаціональністю і системністю, розгалуженістю структур, адже саме суб'єкти корупційних процесів не лише здійснюють протиправну діяльність, але і включаються в міжнародні механізми тіньової економіки [2, с. 219].

Пропонуємо розглянути функції основних антикорупційних органів.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції є органи прокуратури, Національної поліції, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції [3].

Згідно зі ст. 7 Закону України «Про прокуратуру», Спеціалізована антикорупційна прокуратура (далі – САП) є складником системи прокуратури України. Спеціалізована антикорупційна прокуратура є самостійним структурним підрозділом Генеральної Прокуратури України, яка здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; підтримує державне обвинувачення у відповідних провадженнях; представляє інтереси громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями.

Територіально САП розташована в службових приміщеннях Національного антикорупційного бюро та приміщеннях Генеральної Прокуратури України.

Нині САП є важливим суб'єктом, що функціонує з метою виконання державної антикорупційної політики шляхом розслідування корупційних кримінальних правопорушень та притягнення до кримінальної відповідальності корупціонерів, також САП має на меті виконання прокурорських функцій щодо Національного антикорупційного бюро в Україні (далі – НАБУ) як органу досудового розслідування й оперативно-розшукової діяльності; САП сприяє розгляду та вирішенню справ у контексті корупційних правопорушень. Зазначимо проблеми, пов'язані з функціонуванням САП. Варто згадати про наявні законодавчі недоліки щодо визначення статусу САП, що є загрозою незалежності САП із боку НАБУ [3].

Національне агентство з питань запобігання корупції (далі – НАЗК) є центральним органом виконавчої влади України зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику відповідно до ст. 4 Закону України «Про запобігання корупції». НАЗК відповідальне перед Верховною Радою України і підконтрольне їй, підзвітне Кабінету Міністрів України. Інтереси НАЗК представляє голова [4].

Наступним антикорупційним органом є Національне антикорупційне бюро в Україні. НАБУ виконує превентивну функцію, зокрема, щодо перевірки декларацій державних службовців і стилю їхнього життя, розкриття будь-якої інформації щодо фактів корупції чи зловживання посадою. Запуск роботи НАБУ є однією з вимог Європейського Союзу (далі – ЄС) щодо безвізового режиму з Україною [4].

У результаті дослідження сфери діяльності НАЗК та НАБУ зауважимо, що є підстава вважати, що інколи повноваження обох антикорупційних органів дублюються, що є негативним чинником протидії корупції.

Нещодавно Законом України «Про утворення Вищого антикорупційного суду» утворено даний антикорупційний суд, а Закон України «Про Вищий антикорупційний суд» врегулює його діяльність [5].

Згідно зі ст. 3 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд», завданням цієї установи є здійснення правосуддя відповідно до визначених законом засад та процедур судочинства для захисту особи, суспільства та держави від корупційних і пов'язаних із ними злочинів, судового контролю за досудовим розслідуванням цих злочинів, дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні [5].

Згідно зі ст. 4 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд», Вищий антикорупційний суд:

– здійснює правосуддя як суд першої й апеляційної інстанцій у кримінальних провадженнях щодо злочинів, віднесених до його юрисдикції (підсудності) процесуальним законом, а також шляхом здійснення у випадках та порядку, визначених процесуальним законом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у таких кримінальних провадженнях;

– аналізує судову статистику, вивчає й узагальнює судову практику в кримінальних провадженнях, віднесених до його підсудності, інформує про результати узагальнення судової практики Верховний Суд та надає йому пропозиції до висновків щодо проектів законодавчих актів, які стосуються організації та діяльності Вищого антикорупційного суду, спеціальних вимог до суддів цього суду та гарантій їхньої діяльності, а також оприлюднює їх на своєму офіційному веб-сайті [5].

Сьогодні Вищий антикорупційний суд (далі – ВАС) ще не функціонує, лише вчиняються організаційно-правові

дії щодо його утворення, урегульовуються питання з набору суддів, проходження ними конкурсу, але вже нині наявні законодавчі проблеми, які треба вирішити для того, щоби суд зміг ефективно розпочати свою процесуальну діяльність.

Прописані Законом України «Про Вищий антикорупційний суд» вимоги до кандидата на посаду судді ВАС ми вважаємо дискримінаційними, пропонуємо переглянути законодавцем такі вимоги, а також маємо констатувати проблему доступності посадових осіб НАЗК та НАБУ до слідчих суддів Вищого антикорупційного суду, адже, відповідно до Закону України «Про Вищий антикорупційний суд», установа суду буде лише в м. Київ, а слідчі судді саме цього суду мають працювати з посадовими особами НАБУ і НАЗК, які мають територіальні управління, що ускладнює співпрацю органів на місцях із таким судом.

Висновки. Отже, сьогодні суб'єктами протидії корупції в Україні є спеціалізовані суб'єкти, що розробляють державну політику у сфері протидії корупції, ухвалюють нормативні акти у відповідній сфері, координують діяльність органів державної влади, реалізують державну антикорупційну політику, а саме: Президент України, Верховна Рада України, прем'єр-міністр України, суд, органи державної влади та місцевого самоврядування. А також неспеціалізовані суб'єкти, як-от комерційні та некомерційні організації з різними формами власності, підприємства й установи, організації, засоби масової інформації, громадські формування тощо. Спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції є Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, а також Вищий антикорупційний суд України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баштанник В. Формування державної антикорупційної політики в умовах модернізації влади. Наук. розвідки з держ. та муніцип. упр. К., 2012. Вип. 1. С. 25–34.
2. Циц С. Загальнотеоретичний аналіз корупції. Унів. наук. зап. Хмельницький, 2010. Вип. 1. С. 219–224.
3. Про прокуратуру: Закон України № 1697–VII від 28 серпня 2018 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.
4. Про запобігання корупції: Закон України № 1700–VII від 31 серпня 2018 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
5. Про Вищий антикорупційний суд: Закон України № 2447–VIII від 7 червня 2018 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19>.

УДК 342.95

ПІДРОЗДІЛИ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

DIVISIONS OF JUVENILE PREVENTION OF NATIONAL POLICE OF UKRAINE AS A SUBJECT OF ADMINISTRATIVE ACTIVITY

Пісоцька К.О., аспірант кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

У статті здійснено аналіз роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України як суб'єкта адміністративної діяльності. Досліджено наукові підходи до розуміння такого поняття, як «адміністративна діяльність Національної поліції України», запропоновано визначення поняття «адміністративна діяльність підрозділів ювенальної поліції».

Ключові слова: адміністративна діяльність, підрозділи ювенальної превенції, Національна поліція, захист, дитина.

В статье осуществлен анализ деятельности подразделений ювенальной превенции Национальной полиции Украины как субъекта административной деятельности. Исследованы научные подходы к пониманию такого понятия, как «административная деятельность Национальной полиции Украины», предложено определение понятия «административная деятельность подразделений ювенальной полиции».

Ключевые слова: административная деятельность, подразделения ювенальной превенции, Национальная полиция, защита, ребенок.

The article deals with the administrative activity of juvenile prevention divisions of National police of Ukraine. The author analyses scientific approaches to understanding such concept as “administrative activity of National police of Ukraine” and offers the definition of the concept “administrative activity of divisions of juvenile police”. The researcher highlights the main tasks of juvenile prevention divisions, scrutinizes and